

Sygnatura akt IV U 319/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 3 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy , IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w osobie SSR Magdaleny Piątkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 3 stycznia 2020 r. na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148¹ kpc

sprawy z odwołania J. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 11 lipca 2019 r. , (...)

o świadczenie rehabilitacyjne

I. oddała odwołanie,

II. zasądza od powódki J. N. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. kwotę 180 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

UZASADNIENIE

Powódka J. N. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 11 lipca 2019 roku odmawiającej jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. W uzasadnieniu podniosła, iż organ rentowy nie kierował się oceną jej stanu zdrowia dążąc jedynie do odebrania powódce należnych jej świadczeń. Opisała pogarszający się, jej zdaniem, stan zdrowia wskazując argumenty za potrzebą dalszej rehabilitacji.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powołano art. 18 ust.1 i 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa Wskazano, iż Komisja Lekarska ZUS ustaliła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy, a zatem nie przysługiwało jej świadczenie rehabilitacyjne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powódka była niezdolna do pracy z powodu choroby i pobierała zasiłek chorobowy w okresie do 30 kwietnia 2019r./*bezsporne* /

Po dniu 30 kwietnia 2019r. powódka przejawiała zaburzenia adaptacyjne o charakterze depresyjno- lękowym niewielkiego nasilenia nie powodujące niezdolności powódki do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Stan dysfunkcji psychicznych powódki nie był bowiem na tyle nasilony , by powódka wymagała świadczenia rehabilitacyjnego przez jakiś okres i by to w sposób istotny poprawiło jej zdolność do pracy.

Dowód : opinia biegłego sądowego psychiatry k. 55-62

akta ZUS i dokumentacja medyczna (w załączeniu)

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył :

Odwołanie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z brzmieniem art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie to przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

Jak wynika z akt ZUS oraz przeprowadzonego dowodu z opinii biegłego psychiatry powódka po zakończeniu okresu zasiłku chorobowego była zdolna do pracy, a zatem nie spełniła podstawowej przesłanki aby otrzymać prawo do świadczenia rehabilitacyjnego. Sąd dał wiarę w tym zakresie opinii biegłego sądowego albowiem stanowiła ona wnikliwą ocenę stanu zdrowia powódki, rzeczowo uzasadnioną, do której żadna ze stron, mimo pouczenia, nie wniosła pisemnych zastrzeżeń. Stanowisko biegłego było zbieżne ze stanowiskiem Komisji Lekarskiej ZUS, a zatem stanowisko lekarza orzecznika ZUS należało uznać za odosobnione i nieuzasadnione zebranych w sprawie materiałem dowodowym.

Dlatego też Sąd w oparciu o powyższe i na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §1 kpc oddalił odwołanie, w punkcie II zasądając koszty postępowania, od ponoszenia których (w przeciwieństwie do opłat i wydatków) powódka nie jest ustawowo zwolniona (art. 98 i nast. kpc w zw. z §11ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W niniejszym postępowaniu po zapoznaniu się ze stanowiskami obu stron, dokumentami znajdującymi się w aktach oraz doręczoną obu stronom opinią biegłego Sąd doszedł do przekonania, iż okoliczności sprawy są na tyle jasne, iż nie jest konieczne prowadzenie rozprawy, wobec czego wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym.